

sikrer, at Afvandingen bliver paa dansk Side. Det vil for Offentligheden ikke være vanskeligt at forstaa, hvad der hermed sigtes til. Det kan kun forstaaes saaledes, at den danske Regering er traadt ind for den sydligste af de to Linier, som har været nævnte, og man maa vel ogsaa her formode, at den højtærede Statsminister i Modsætning til det ærede Medlem, Hr. Harboe, ikke har opgivet Haabet om, at hans Politik paa dette Omraade skulde sejre. Det er ikke klart at se, hvilke Grunde han skulde have til at tro, at den ikke kunde vinde igennem paa dette Punkt, hvor der har været en Uoverensstemmelse indenfor Kommissionen.

Jeg forstaaer, at der foruden i Bedømmelsen af Spørgsmaalet om Internationaliseringsplanernes Mulighed — hvor jeg ganske giver Tilslutning til, hvad den daværende Udenrigsminister, Hr. Erik Scavenius, udtalte, at det var Fantasterier at træde ind herfor, naar man saa paa Verdensforholdene, og naar man saa paa Fredstraktaten — ogsaa i Bedømmelsen af selve Værdien af en Internationalisering er en virkelig Forskel paa vor Stilling i dette Spørgsmaal, idet jeg, i Modsætning til den højtærede Statsminister, som mener, at der herved vil skabes en virkelig nyttig Ting for Danmark, vil mene — i fuld Overensstemmelse med, hvad Nordslesvigernes Fører, Hr. H. P. Hanssen, har udtalt —, at der ved Internationaliseringen vil skabes en varig Skade for Danmarks Fremtid.

Men om dette og om de forskellige Spørgsmaal, som overhovedet staaer i Forbindelse med den sønderjydske Sag, skal jeg indskrænke mig væsentlig til disse Betragtninger, idet jeg ved, at en af mine Partivenner, det ærede Medlem Hr. Munch, yderligere vil beskæftige sig hermed. Han har den særlige Adkomst dertil, at han har ledsaget den højtærede Statsminister paa nogle af hans Skridt i det slesvigske Spørgsmaal, de Skridt i hvert Fald, hvor man gik Side om Side. Jeg skal endnu kun til den højtærede Statsminister — og det gælder ogsaa det ærede Medlem Hr. Harboe — sige, at det forekommer mig, at alle deres Udtalelser munder ud i Ønsket om ved ethvert Middel at opretholde en national Kamp ved vor Grænse. Ligesom det er klart, at der i Mellem-slesvig er en Danskhed, som det maa ligge den danske Regering stærkt paa Sinde at støtte, saaledes er der i den sydlige Del af Nordslesvig, i den sydlige Del af 1ste Zone, en Tyskhed,

som det naturligt maa ligge den tyske Regering paa Sinde at støtte. Hvis nu den Politik, man fører, gaar ud paa at opretholde Nationalkampen ved vor Grænse gennem en Internationaliseringsplan eller, hvis denne brister, ved paa anden Maade at søge Mindretallene paa hver Side af Grænsen bevaret, kommer vi ind i en varig Tilstand af Ufred, medens derimod en Politik, der gik ud paa at formindske de nationale Mindretal paa begge Sider af Grænsen ved al mulig Støtte fra den danske Regerings Side, nødvendigvis vilde føre hen imod den Løsning af dette Spørgsmaal, som hele Rigsdagen den 23. Oktober traadte ind for, den, som krævede saa vidt muligt en Løsning, der ikke skadede Forholdet til nogen Side.

Jeg skal derefter vende mig til den højtærede Statsministers Bemærkninger om Grundlovssagen. Det er en Misforstaaelse, naar den højtærede Statsminister siger, at jeg stillede det Krav til Venstre, at det ikke skulde træde ind for, hvad der skete den 29. Marts, det var med den Ærbødighed, man skylder et førende Parti, kun et godt Raad til Venstre, jeg gav. Jeg tror, at Venstre vilde have gjort klogt i ikke at afvise dette Raad saa absolut, som Statsministeren gjorde det. Det forekommer mig, at Statsministeren var inde paa en betænkelig konstitutionel Opfattelse i den korte Udtalelse, han fremsatte. Den højtærede Statsminister sagde, at Kongens Skøn var rigtigt, og han sagde, at Kongen i dette Spørgsmaal har en Opgave. Jeg vil gerne spørge den højtærede Statsminister: Hvad mener han med Ordet Kongen? Naar vi her taler i Rigsdagen om Kongen, kan det efter min Opfattelse ikke være andet end den konstitutionelle Konge, det vil sige Kongen med en Minister, Kongen dækket af en Ministers Ansvar; thi Grundloven udelukker, at nogen Handling af Kongen personlig har nogen som helst statsretlig Gyldighed undtagen under en Ministers Ansvar; og Grundloven hævder, at Kongen er uansvarlig, at han er ukrænkelig, og at hans Handlinger altsaa, forsaavidt de ikke paa den Maade er dækkede statsretligt af en Ministers Ansvar, er udenfor Diskussion. Imidlertid var der i Statsministerens Udtalelser om, at Kongens Skøn var rigtigt, og at Kongen har haft en Opgave, noget, som kunde lede til den Tanke, at han mente den personlige Konge, Mennesket Kongen, Hans Majestæt Kongen. Men dette fører udenfor alt, hvad der er konstitutionel Opfattelse hidtil her i Lan-